

Dorul

În parcul cu jucării,
În parcul trecutului nostru,
M-a întreat odată un Copil
Ce este acela Dorul.

Îmi zâmbea ca un soare bălai
Dându-și capul pe spate în vânt.
Fața lui aducea cu un măr
Pe jumătate alb, pe jumătate roșu.

Dorul, i-am răspuns cu tristețe,
Gândind la merele coapte –
Dorul e atunci când îți dai seama
Că Albă-ca-Zăpada s-a mutat într-o oglindă.

Și ai vrea să pleci după ea,
Din poveste-n poveste,
Din balansoar în balansoar.
Dorul e atunci când te-ai dat în toate leagănele
Și încă n-a venit nimeni să te cheme Acasă.

Te așezi obosit la umbră
Sub toboganul cu trup de balaur.
Dorul e atunci când toboganul e-o apă
Și frații tăi au rămas dincolo de ea.

Atunci, iei în mână o lopățică
Și te-apuci să construiești palate și turnuri
În Lumea Viselor.
Dorul se lasă când vine ploaia
Și toate castelele de nisip se întorc în Clepsidră.

Copilul își ridică deodată mânuțele spre cer,
Mă cuprinse de genunchi și mă strânse în brațe:
N-am înțeles prea bine ce-i acela Dorul,
Însă mi-a plăcut povestea ta.

Și ploaia cădea peste noi
Și Clepsidrele se făceau cascade învolburate.
Copilul număra în tăcere picurii de apă;
Eu număram firele de nisip
Care nu mai erau fire de nisip.

Într-un târziu, privirile noastre
S-au întâlnit mirate-ntr-un grăunte
Nici de ploaie, nici de pământ.
Îl priveam în ochi, agățat de genunchii lui,
Eu, Copilul. El, Omul Mare.

VLAD PĂRĂU

anul I, Facultatea de Teologie „Andrei Țaguna”,
Universitatea „Lucian Blaga”, Sibiu

Cuvânt înapoi

Să mă ierți
Că n-am putut
Să țin
Spada mai dreaptă
Călimara mai plină
Goală inima
De cerneală invizibilă
Sărată ca marea
De după codrii de aramă.
Să mă ierți
Că n-am culcat la pământ
Zmeii și morile de vânt
Ce se ridicau sfidători
În calea fântânilor
Și a merilor
Îndărătul cărora
Ileana-Cosânzeana și-a despletit în van
Șiragul de flori.
Să mă ierți
Că n-am știut
Să cunosc Primăvara
Ce se revărsa spumegând de vise
Pe Tărâmul Curcubeului
Unde Soarele râde
La tâmpla munților.
Iată, îngrop în tine
Straiele de mire
Cămașa de zale
Spada și coroana
Din tinerețile noastre.
De-acum Calul Bălan
Răpciugos și smerit
Va mai paște-n răspântii
Jăratice din Lună.
Un pumn de țărână
Și-un picur de Basm
E tot ce-a rămas
La sfârșit de poveste.
Or să bată clopote
În inima ce-a uitat să mai bată...
Pe tăpșanul cu flori de mai
Se leagănă-n vânt cu-nserarea
Pomul cu mere de aur
Pe mormântul lui Făt-Frumos.